

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Όταν οι ουρανοί θα ανοίξουν θα έχει θρυμματιστεί η εικόνα του θεού. Όταν οι ουρανοί θα ανοίξουν ίσως και να βρέξει πάνω στις παλιές πληγές αυτού του κόσμου.

Μη με ρωτάς πότε αυτό θα συμβεί. Δεν θα πάρεις απάντηση. Μόνο ένα νεύμα. Μια κίνηση. Θα ανασηκώσω τους ώμους κατά τη γνωστή έκφραση τής γλώσσας του σώματος που θα σου λέει «δεν ξέρω». Ναι, αυτήν την ίδια έκφραση που μπορεί και να τη μεταφράσεις σε «ίσως και ποτέ».

Το μόνο που θεωρώ σίγουρο είναι πως δεν θα έχει καμία σχέση με τα Επιφάνεια και τις λευκές περιστερές. Εσύ πάλι την ώρα της κοσμογονίας ίσως να κάθεται μερικές θέσεις παραδίπλα στη συνεδρίαση ενός κομματικού οργάνου ή ακόμα καλύτερα ενός συνεδρίου προσπαθώντας να συγκεντρωθείς στις εισηγήσεις καθώς στο μυαλό σου θα στροβιλίζονται στίχοι του Μαγιακόφσκι και χωρία του Γκαλεάνο. Το μέλλον δεν πρόκειται να έρθει από μόνο του νέο σκέτο. Πρέπει να λάβουμε κι εμείς μέτρα.

Ύστερα πάλι, μπορείς να ανασάνεις μέσα στην κόκκινη ομίχλη που σκεπάζει τακτικά την αίθουσα συνεδριάσεων, την ώρα που θα πνίγεσαι από τη μυρωδιά του καπνού και θα τσιτώνεις τα αυτιά προσπαθώντας να διακρίνεις πιο καθαρά τη φωνή του ομιλητή που πνίγεται στη φασαρία και την οχλοβοή των διαδρόμων. Την ημέρα που οι ουρανοί θα ανοίξουν θα έχει σπάσει η βιτρίνα του θεού. Ίσως και να βγεις να το συζητήσεις στα πηγαδάκια και οι συνομιλητές να παρακολουθούν με ζήση μια ακόμη πινελιά σκέψεων μπολιασμένων με κάποια επαναστατική αισιοδοξία και ένα χρώμα από το παρελθόν που μας ανήκει αλλά δεν το ζήσαμε.

Ίσως και να καταλήξεις πάλι μαζί με τους ιδανικούς αυτόχειρες ποιητές μεταξύ των οποίων κι ο Μαγιακόφσκι σε μια ταβέρνα και έπειτα για ένα καρέ χαρτοπαιξίας μέχρι πρωίας το οποίο θα περιλαμβάνει διάφορα παιχνίδια. Όπως πάντα ανάμεσα στη γνωστή κόκκινη ομίχλη που σκεπάζει αυτές τις συναντήσεις, ανάμεσα στις βαριές ανάσες που αναπνέουν τον καπνό και την ακατάπαυστη φασαρία των ομιλιών και της μουσικής. Κάπως έτσι καταλαβαίνεις τη ζωή. Καταλαβαίνεις πως ακόμη υπάρχουν. Ζεις και αναπνέεις ακόμη και όταν η παρέα αποτελείται από αποβιώσαντα μεγαθήρια.

Με σιγουριά πάλι μπορώ να σου πω ότι κάτι τέτοιες βραδιές οινοποσίας και αρχικής ακατάσχετης φλυαρίας καταλήγουν στη μέθη των εξομολογήσεων. Εκεί που σε ακούω να εκμυστηρεύεσαι ότι αυτό που σου έχει λείψει, αυτό που σε θρυμματίζει είναι πως η σκοτεινιά που έχει πλακώσει, σου έχει στερήσει το γέλιο. Όχι οποιοδήποτε γέλιο, αλλά αυτό το γέλιο που κάνουν τα παιδιά. Αυτό το ανέμελο και χωρίς δεύτερες σκέψεις γέλιο που ακροβατεί ανάμεσα στη λογική και το παραμύθι. Το γέλιο που μας στερήσει ο χρόνος. Το μικρό αυτό γιατρικό που μπορεί να αποκαλύπτει την αλήθεια ακόμη κι όταν τα παραμύθια είναι πέρα για πέρα ψέμα.

Μπορεί λοιπόν εκείνη την ώρα να καθίσεις πάνω στο ξύλινο αλογάκι σου και να ακούς τον παππού να φτιάχνει από μια μπάλα χιόνι δύο μικρούς χιονάνθρωπους. Να τους βάζει μύτες, μάτια καπέλο και κασκόλ για να μην κρυώσουν από την παγωνιά του κόσμου και να τους αμολάει στην παγωμένη στέπα για περιπέτειες ανάμεσα στους λύκους, τις αρκούδες και τις τίγρεις της Σιβηρίας άοπλους και με μοναδική

εξάρτηση το μυαλό τους. Ύστερα ο παππούς αυτός μπορεί να μοιάζει λιγάκι στις βιβλικές φιγούρες. Να έχει μια κατάλευκη και μακριά γενειάδα και κόκκινα μάγουλα και οι μικροί ακροατές του να τον πειράζουν τότε τραβώντας τη γενειάδα και τότε τρίβοντας τα αυτιά ή τα μακριά σαν κουπιά και ροζιασμένα χέρια του.

Ο παππούς, ένας ασπρομάλλης φασουλής. Γελωτοποιός κατά περίπτωση για τα παιδιά αυτού του κόσμου. Πνιγμένος και αυτός μέσα στη γνωστή κόκκινη ομίχλη, ανασαίνοντας βαριά μέσα στην κάπνα και τη φασαρία του δωματίου.

Όταν οι ουρανοί θα ανοίξουν θα έχει θρυμματιστεί η βιτρίνα του θεού. Μονάχα οι μικροί βλάσφημοι θα συνεχίσουν να του τραβούν τα γένια και να του τρίβουν τα αυτιά την ώρα που θα έχει εκπέσει στη γη των κολασμένων. Θα χοροπηδούν στην κοιλιά του και θα ξεκαρδίζονται στα γέλια. Τότε ίσως ψάξεις να με βρεις και μαζί, με ένα κόκκινο αερόστατο, να περάσουμε το φράγμα που θα έχει αφήσει στο παρελθόν ο ουρανός που θα έχει ανοίξει.

Μπορείς να την κάνεις αυτήν τη συζήτηση με το Μαγιακόφσκι που τώρα ταξιδεύει καβάλα στα κόκκινα σύννεφα. Κι εσύ απέναντί του πάντα σαν ένα μικρό παιδί που καβαλάει το δικό του ξύλινο αλογάκι και κουνιέται πέρα δώθε κάνοντας προβολές ενός μέλλοντος εαυτού. Αυτές που δείχνουν το χέρι σου οπλισμένο με πέτρες να το τινάζεις και να σπας βιτρίνες. Όταν σπας τις βιτρίνες αυτού του κόσμου θρυμματίζεις το είδωλο τού εγώ σου. Όταν θρυμματίσεις τα είδωλα και το εγώ σου ίσως έχει θρυμματιστεί και η βιτρίνα του θεού που σε δυναστεύει.

Όταν αυτός ο κόσμος κομματιάσει τα είδωλα και τα εγώ του ίσως φέρει και ένα καλύτερο μέλλον. Μόνο που όλα αυτά δεν κρύβονται απλώς σε κάποιες βιτρίνες. Οπλίσου για το μέλλον μέσα σε κάθε αίθουσα με τη γνωστή κόκκινη ομίχλη, τον καπνό και τις φωνές. Κομματιασμένα είδωλα, σπασμένοι καθρέφτες και λόγια κοφτερά σαν δίκωπο μαχαίρι. Πίσω από τις χαραμάδες του χρόνου άφθονα και ανέμελα ξεχύνονται τα παιδικά γέλια γύρω από έναν ασπρομάλλη γέροντα με μεγάλη γενειάδα. Όταν οι ουρανοί θα ανοίξουν, θα έχει θρυμματιστεί η βιτρίνα κάθε μικρού ή μεγάλου θεού και θα ξεχύνονται στους αιθέρες. Ίσως τότε να βρέξει και πάλι πάνω στις παλιές πληγές του κόσμου και ίσως πάλι να ταξιδεύουμε παρέα πάνω στο κόκκινο αερόστατο...

XV - IV - 2015